

Súd:	Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka:	2Stk/2/2025
Identifikačné číslo spisu:	1022200011
Dátum vydania rozhodnutia:	22. augusta 2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSSR:2025:1022200011.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu: (sťažovateľa): W. O. L. Y., A., nar. XX.XX.XXXX., trvale bytom S. XX, XXX XX. G., zastúpený: JUDr. Tatiana Jánošíková, advokátka, so sídlom: Rooseveltova 794/6, 040 01 Košice - Staré Mesto, IČO: 42244129, proti žalovanej: Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky, so sídlom: Botanická 17, 841 04 Bratislava, zastúpená: Erben & Erben, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom: Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 35 724 111, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 33/2020 Pr zo dňa 26.10.2021, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave, č. k. BA-5S/3/2022-171 zo dňa 12. novembra 2024, takto

r o z h o d o l :

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-5S/3/2022-171 zo dňa 12. novembra 2024 mení tak, že rozhodnutie žalovanej č. 33/2020 Pr zo dňa 26. 10. 2021 zrušuje a vec vracia žalovanej na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania, ako aj konania pred správnym súdom.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Disciplinárny senát Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky (ďalej ako „DiS KVL SR“) rozhodnutím č. 33/2020 DS zo dňa 27.07.2021 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) uznal žalobcu za vinného pre porušenie povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 442/2004 Z. z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z. z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej iba „zákon č. 442/2004 Z. z.“), pretože pri psovi plemena bulteriér, samčieho pohlavia, narodenom XX.XX.XXXX, menom „C.“, čipom: XXXXXXXXXXXXXXXX. (ďalej len „zvierka“), majiteľky Z. N., D. A. XXX/X, XXX XX. G. (ďalej len „majiteľka“), dňa 25. a 26.9.2020

nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne, v súlade so zásadami etiky, ktoré vydala komora, keďže:

- nepoučil majiteľku o možnosti vykonať biochemické vyšetrenie krvi zvieratá u iného súkromného veterinárneho lekára, keď nemal možnosť vykonať biochemické vyšetrenie krvi zvieratá a
- nezískal od majiteľky informovaný súhlas - negatívny reverz, keď nevykonával biochemické vyšetrenie krvi zvieratá,

za čo mu uložil disciplinárne opatrenie - písomné napomenutie, podľa § 21 ods. 2 písm. a) zákona č. 442/2004 Z. z. a § 3 písm. a) prvej časti Disciplinárneho poriadku Stanov Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky.

2. DiS KVL SR v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia poukázal na obsah sťažnosti majiteľky zvieratá zo dňa 03.10.2020, obsah odpovede majiteľky zvieratá na výzvu na spoluprácu pri prešetrovaní sťažnosti zo dňa 20.10.2020, čestné prehlásenia majiteľky psa a O. N. (manžela majiteľky) zo dňa 04.01.2021, lekársku správu O.. I. C. z dní 24. a 28.09.2020, lekársku správu žalobcu z dní 25. a 26. 09. 2020 a chorobopis O.. O. N. zo dňa 28.09.2020 a dospel k nasledovným záverom.

3. Z uvedených podkladov pre rozhodnutie podľa DiS KVL SR vyplýva, že u zvieratá bola indikovaná existencia diferenciálnej diagnózy zlyhania obličiek, ktorú bolo možné potvrdiť alebo vylúčiť iba biochemickým vyšetrením krvi, ku ktorému zo strany žalobcu nedošlo. Podľa DiS KVL SR žalobcovi v momente vzniku potreby vykonať vyšetrenie krvi, ktoré nemohol vykonať, vznikla povinnosť odoslať zviera na vykonanie vyšetrenia na inom pracovisku alebo, ak sa majiteľka zvieratá rozhodla neísť na iné veterinárne pracovisko a žiadala o ďalšie poskytovanie súkromných veterinárnych činností aj bez vykonania tohto vyšetrenia, bol žalobca povinný získať od majiteľky informovaný súhlas - negatívny reverz, ako dôkaz jej odmietnutia tohto indikovaného vyšetrenia. DiS KVL SR neprihliadol na obranu žalobcu, že o nemožnosti vyšetrenia krvi informoval majiteľku psa ústne, pretože ju považoval za účelovú a ničím nepreukázanú. Stanovy KVL SR síce výslovne neustanovujú, že informovaný súhlas vrátane poučenia má byť písomný, podľa názoru DiS KVL SR, však dôkazné bremeno jeho existencie spočíva na veterinárnom lekárovi.

4. Žalobca proti prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom rozhodlo Prezídium Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky (ďalej ako „Prezídium KVL SR“) rozhodnutím č. 33/2020 Pr zo dňa 26.10.2021 (ďalej aj „druhostupňové rozhodnutie“) tak, že odvolanie, ako nedôvodné zamietlo a prvostupňové rozhodnutie, ako vecne správne, potvrdilo.

II. Konanie na správnom súde

5. Správny súd v Bratislave (ďalej ako „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. BA-5S/3/2022-171 zamietol správnu žalobu sťažovateľa podľa § 190 SSP, ako nedôvodnú. Právne posúdenie veci správnym súdom možno zhrnúť nasledovne:

- Správny súd zhrnul obsah administratívneho spisu a poukázal na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí žalovanej, z ktorých vyplynul záver uvedený v bode 1. až 3. tohto rozhodnutia.

- Vo vzťahu k žalobcovej námietke o nezákonnosti rozhodnutia žalovanej z dôvodu neplatnosti použitého právneho predpisu (zákona č. 488/2002 Z. z.) správny súd uviedol, že je nedôvodná, pretože žalovaná postupovala podľa zákona č. 442/2004 Z. z. a zákon č. 488/2002 Z. z. je len súčasťou názvu aplikovaného zákona.

- K žalobcovmu tvrdeniu, že návrh na začatie disciplinárneho konania zo dňa 03.11.2020 neobsahoval konkrétne paragrafové znenie príslušného zákona, ktoré bolo porušené, správny súd uviedol, že uvedený návrh zo dňa 03.11.2020 bol návrhom na hlasovanie per rollam podľa § 1 štvrtej časti Rokovacieho poriadku Stanov KVL SR v spojení s § 10 druhej časti Rokovacieho poriadku Stanov KVL SR. Samotný návrh na začatie disciplinárneho konania zo dňa 18.11.2020 paragrafové znenie príslušného zákona obsahoval.

- Žalobcovu námietku o porušení zákona o sťažnostiach, z dôvodu nesprístupnenia sťažnosti majiteľky psa, vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú, pretože disciplinárne konanie sa nespravuje zákonom o sťažnostiach a žalobca mal možnosť oboznámiť sa s celým administratívnym spisom, vrátane uvedenej sťažnosti, o čom svedčí úradný záznam na č. l. 125 administratívneho spisu.

- Správny súd sa zaoberal i odmietnutím zabezpečenia navrhovaného dôkazu žalobcom (veterinárny preukaz psa a predloženie všetkých zdravotných záznamov od nadobudnutia psa až po eutanáziu od O.. N.) v rámci disciplinárneho konania. Správny súd poukázal na oznámenie zo strany DiS KVL SR, že v jeho kompetencii nie je žiadať dokumenty od nečlenov Komory KVL SR s tým, že uvedené

dôkazy má zabezpečiť žalobca. Správneho súdu navyše nie je jasné, čo by uvedené dokumenty mali preukázať, keďže predmetom konania je preskúmanie rozhodnutia žalovanej, predmetom ktorého je skutok týkajúci sa nepoučenia majiteľky a nezískania informovaného súhlasu - negatívneho reverzu od majiteľky zvierat'a.

- Správny súd vyhodnotil ako irelevantnú námietku žalobcu smerujúcu k nedostatku aktívnej vecnej legitimácie sťažovateľky (majiteľky zvierat'a) z dôvodu absencie vlastníckeho práva k zvierat'u, na ktorom boli veterinárne činnosti vykonávané. Súd konštatoval, že objednávateľ veterinárnych činností sa nemusí vždy zhodovať s vlastníkom zvierat'a zaznamenaným v Centrálnom registri zvierat.

- Ak ide o argumentáciu žalobcu, že poučenie o nemožnosti vykonať biochemické vyšetrenie krvi zvierat'a vykonal ústne, správny súd sa stotožnil s tvrdením žalovanej, že uvedené nebolo preukázané. Súd ďalej uviedol, že napriek skutočnosti, že Stanovy KVL SR výslovne neustanovujú, že informovaný súhlas musí byť písomný, dôkazné bremeno v prípade sporu medzi veterinárnym lekárom a objednávateľom služby nesie veterinárny lekár. Rovnaké platí aj v situácii, keď majiteľ zvierat'a odmietne vykonanie potrebných veterinárnych činností. V takom prípade veterinárny lekár musí disponovať dôkazom o odmietnutí vykonania odôvodnených veterinárnych činností, ktorý je súčasťou zdravotnej dokumentácie, resp. informovaného súhlasu objednávateľa.

- Správny súd konštatoval, že v postupe správnych orgánov predchádzajúcom vydaniu napadnutých rozhodnutí nezistil také porušenie ustanovení o konaní pred orgánmi verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. Podľa názoru správneho súdu správne orgány zistili skutkový stav riadne a vec správne právne posúdili a ich rozhodnutia boli riadne a podrobne odôvodnené.

- O náhrade trov konania žalovaného rozhodol správny súd podľa § 168 SSP tak, že žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Správny súd uvedené odôvodnil tým, že žalovaná bola právne zastúpená a s poukazom na verejne dostupné zdroje konštatoval, že nedisponuje právnym oddelením s právnickým vzdelaním, ktoré by ju mohlo zastupovať. Z uvedených dôvodov považoval správny súd trovy právneho zastúpenia za účelné a priznal ich náhradu voči žalobcovi.

III. Konanie na kasačnom súde

6. Žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) podal proti rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť z dôvodov, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP). Napadnutý rozsudok správneho súdu navrhol zmeniť tak, aby súd zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil správneho orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie. Obsahom kasačnej sťažnosti je i návrh na priznanie práva na náhradu trov konania pred správnym súdom, ako aj kasačného konania, žalobcovi v plnom rozsahu.

7. Sťažovateľ odôvodnil svoju kasačnú sťažnosť nasledovne:

- Rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho súdu, je založené na nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v nepochopení pojmu „negatívny reverz, resp. informovaný súhlas“. Podľa názoru sťažovateľa, zákon č. 442/2004 Z. z. tento právny inštitút neupravuje, a preto nemožno jeho absenciu právne kvalifikovať ako porušenie zákona. Sťažovateľ uviedol, že podstatou negatívneho reverzu je neudelenie informovaného súhlasu s vykonaním určitého, veterinárnym lekárom odporúčaného, terapeutického, či diagnostického úkonu. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tvrdí, že negatívny reverz nie je udelením informovaného súhlasu, ale je naopak odmietnutím poskytnutia informovaného súhlasu alebo odvolaním skôr udeleného informatívneho súhlasu s vykonaním úkonu, či úkonov veterinárnej starostlivosti. Vzhľadom na skutkové okolnosti posudzovaného prípadu má sťažovateľ za to, že keďže majiteľka zvierat'a neodmietla poskytnutie veterinárneho úkonu, nemohol si sťažovateľ od nej vyžiadať negatívny reverz. Sťažovateľ zotrval na tom, že majiteľku zvierat'a informoval o nemožnosti realizovať vyšetrenie krvi a skutočnosti, že majiteľku poučil o potrebe obrátiť sa na iné veterinárne pracoviská.

- Sťažovateľ uviedol, že objednávateľom vyšetrení nebola majiteľka zvierat'a, ale súkromný veterinárny lekár O.. C., odosielať majiteľa so psom na doplnkové vyšetrenia k sťažovateľovi, ktorý tak učinil bez pripojenia sprievodnej lekárskej správy. Sťažovateľ bol údajne len lekárom vykonávajúcim čiastkové vyšetrenia objednané ošetrojúcim referujúcim veterinárnym lekárom O.. C..

- V rámci kasačnej sťažnosti sťažovateľ opätovne argumentoval tým, že majiteľku psa poučil o potrebe vykonať biochemické vyšetrenie krvi ústne.
- S poukazom na tvrdenia majiteľky zvierat'a v sťažnosti zo dňa 03.10.2020, v jej odpovedi zo dňa 20.10.2020 a v čestných vyhláseniach jej osoby a osoby jej manžela, sťažovateľ uviedol, že dňa 25.09.2020 nebol manžel majiteľky zvierat'a v ordinácii osobne prítomný. Podľa tvrdenia sťažovateľa bola majiteľka zvierat'a poučená o možnosti realizácie odberu krvi na iných pracoviskách v Košiciach, a to dňa 25.09.2020, v čase jej prvej návštevy ambulancie sťažovateľa.
- Ďalej sťažovateľ poukázal na údajné nepravdivé, resp. neúplné informácie majiteľky zvierat'a o zdravotnom stave zvierat'a. Sťažovateľ sa domnieva, že majiteľka zvierat'a, pred návštevou veterinára, zviera neodborne liečila v domácom prostredí.
- Sťažovateľ vyčíta správne mu súdu, že sa nevysporiadal so žalobnými námietkami týkajúcimi sa procesných väd administratívneho konania. Dozorná komisia KVL SR údajne opakovane odmietla poskytnúť sťažnosť majiteľky zvierat'a sťažovateľovi tak, aby sa mohol k nej kvalifikovane vyjadriť ešte pred rozhodnutím v disciplinárnom konaní. Dozorná komisia KVL SR údajne selektovala listinné dôkazy predložené sťažovateľom pre Disciplinárnu komisiu KVL SR. Sťažovateľ tiež namietal, že KVL SR odmietla na návrh žalobcu zabezpečiť a vykonať navrhované dôkazy s odôvodnením, že to nie je v kompetencii DiS KVL SR a sťažovateľ je povinný zabezpečiť dôkazné prostriedky sám.
- Vo vzťahu k výroku správneho súdu o trovách konania sťažovateľ poukázal na ustanovenie § 168 SSP a uviedol, že žalovaný má právo na náhradu trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať, čo podľa mienky sťažovateľa, nebolo v posudzovanom prípade naplnené. Sťažovateľ poukázal i na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 5Asan/19/2019 zo dňa 29.09.2021 a rozsudok sp. zn. 4Asan/26/2019 zo dňa 03.03.2020), v zmysle ktorej kasačný súd nepriznal úspešnému žalovanému právo na náhradu trov konania. Sťažovateľ uvedené považuje za odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.
- 8. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ v konaní nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že postupoval v súlade s § 7 druhej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL SR. Žalovaný zotrval na právnom názore vyjadrenom v preskúmanom rozhodnutí, správny súd podľa jeho mienky vec náležitým spôsobom právne posúdil, a preto navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť podľa § 461 SSP.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k názoru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.
10. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.
11. Kasačný súd k námietke sťažovateľa súvisiacej s definíciou negatívneho reverzu, uvádza nasledovné. Zákon č. 442/2004 Z. z. legálnu definíciu tohto pojmu neustanovuje. Uvedený výraz výslovne neuvádzajú ani Stanovy KVL SR. Jeho obsah však možno abstrahovať z ustanovenia § 7 druhej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL SR, podľa ktorého: „SVL je povinný informovať objednávateľa o diagnóze a plánovanom liečebnom postupe, o rizikách s tým súvisiacich, o predpokladaných nákladoch na liečenie, o budúcom využití zvierat'a po jeho liečbe a získať súhlas s liečebným postupom. Súčasťou súhlasu objednávateľa má byť aj jeho odmietnutie odôvodnených SVČ a v prípade, že SVL nie je schopný vykonať potrebné SVČ, aj poučenie o možnosti vykonať potrebné SVČ u iného SVL“. V zmysle citovaného ustanovenia § 7 druhej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL SR možno negatívnym reverzom rozumieť odmietnutie odôvodnených súkromných veterinárnych činností. Negatívny reverz okrem toho predstavuje i odvolanie informovaného súhlasu s poskytovaním súkromných veterinárnych činností.
12. Vo vzťahu k prejednávanej veci možno uviesť, že hematologické a biochemické vyšetrenie krvi bolo nesporne odôvodnenou súkromnou veterinárnou činnosťou. Z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 442/2004 Z. z. v spojení s § 7 druhej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL SR vyplýva, že v okamihu vzniku odôvodnenej potreby vykonania vyšetrenia krvi, ktoré nemohol sťažovateľ

vykonať, bol sťažovateľ povinný získať od majiteľky zvieratá informovaný súhlas s poskytnutím ďalších súkromných veterinárnych činností bez indikovaného vyšetrenia krvi. Povinnosť vykonávať súkromnú veterinárnu činnosť odborne, v súlade so zásadami etiky, ktoré vydá komora, vyplýva priamo zo zákona č. 442/2004 Z. z. Argumentácii sťažovateľa v tejto súvislosti nemožno prisvedčiť, a preto vyhodnotil kasačný súd jeho námietku ako nedôvodnú.

13. Stanovy KVL SR neustanovujú formu informovaného súhlasu a poučenia. Podľa § 9 v spojení s § 12 písm. i) druhej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL SR je však súkromný veterinárny lekár povinný viesť evidenciu o vykonávaní súkromných veterinárnych činností, pričom súčasťou tejto evidencie má byť i poučenie a informovaný súhlas. Z vyššie uvedených ustanovení vnútorného predpisu KVL SR vyplýva, že informovaný súhlas a poučenie o možnosti vykonať potrebné súkromné veterinárne činnosti u iného súkromného veterinárneho lekára síce môžu byť realizované ústne, záznam o ich vykonaní musí byť súčasťou evidencie, ktorá je z povahy veci vedená písomne. Z obsahu administratívneho spisu, ani z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, nevyplýva, že by sa žalovaná evidenciou o vykonávaní súkromných veterinárnych činností sťažovateľa zaoberala.

14. Kasačný súd považuje za vhodné nad rámec dodať, že prípadná absencia záznamu o realizácii poučenia a informovaného súhlasu objednávateľa v evidencii o vykonávaní súkromných veterinárnych činností veterinárneho lekára, bez ďalšieho nepreukazuje, že poučenie nebolo vykonané, resp. informovaný súhlas nebol daný/odvolaný. V prípade absencie záznamu v evidencii, možno vo všeobecnosti vyvodzovať administratívnu zodpovednosť len za porušenie povinnosti viesť evidenciu o vykonávaní súkromných veterinárnych činností podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 442/2004 Z. z. v spojení s § 9 a § 12 druhej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL SR.

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sa v tejto súvislosti nestotožňuje s odôvodnením rozsudku správneho súdu uvedeným v bode 33. napadnutého rozhodnutia, keď správny súd uvádza: „Stanovy síce výslovne neustanovujú, že tento súhlas musí byť písomný, ale dôkazné bremeno v prípade sporu medzi veterinárnym lekárom a objednávateľom služby spočíva na veterinárnom lekárovi. Taktiež v prípade, keď majiteľ zvieratá odmietne vykonanie potrebných veterinárnych činností, veterinárny lekár musí disponovať dôkazom o odmietnutí vykonania odôvodnených veterinárnych činností, ktorý je súčasťou zdravotnej dokumentácie, resp. informovaného súhlasu objednávateľa.“.

16. Kasačný súd uvádza, že v prípade správneho trestania sú správne orgány povinné analogicky aplikovať zásady trestného konania uvedené v § 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku. V prípade dokazovania v trestnom konaní a analogicky aj v administratívnom konaní o správnom delikte, nie je možné hovoriť o dôkaznom bremene na strane žalobcu (podozrivého). Uvedené by v sebe naznačovalo absolútne popretie zásady prezumpcie nevinu, pričom účelom daného konania nie je, aby sa subjekt podozrivý zo spáchania deliktu „vyvíňoval“. Úlohou správneho orgánu je porušenie právnej normy dokázať a jej sankčný následok musí vynútiť správny orgán relevantnými dôkazmi (porovnaj rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Asan/12/2020 zo dňa 30.11.2023).

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky má za to, že v posudzovanom prípade žalovaná, v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu a zásadou zákazu sebaobviňovania, preniesla dôkazné bremeno na sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ opomenul poučiť majiteľku zvieratá o možnosti vykonania hematologického a biochemického vyšetrenia krvi v inom veterinárnom zariadení nebola dostatočne preukázaná. Žalovaná sa dostatočne nevysporiadala s rozporom medzi tvrdením majiteľky zvieratá a sťažovateľom o poučení majiteľky zvieratá ústne, ku ktorému malo dôjsť dňa 25.09.2020, pri prvej návšteve majiteľky v ambulancii sťažovateľa. Kasačný súd uvádza, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 25.09.2020 nebola v ambulancii sťažovateľa prítomná žiadna ďalšia osoba okrem sťažovateľa a majiteľky zvieratá.

18. V posudzovanom prípade tým nastal stav, keď nebolo možné bez rozumných pochybností vysloviť záver o vine disciplinárne obvineného (sťažovateľa), pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok spočívajúci v opomenutí poučenia majiteľky zvieratá o potrebe vykonania hematologického a biochemického vyšetrenia krvi zvieratá. V prípade dôvodných pochybností o priebehu skutkového deja, resp. naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty správneho deliktu, je povinnosťou správneho orgánu postupovať v súlade so zásadou in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného).

19. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky si dovoľuje záverom zaujať stanovisko k sťažovateľovej námietke o procesných vadách administratívneho konania. Sťažovateľ uvedený

odvodzuje z nevykonania navrhovaných dôkazov a vyjadrenia žalovanej o absencii kompetencie žiadať dokumenty od nečlenov KVL SR s tým, že uvedené má zabezpečiť sťažovateľ (v tom čase v procesnom postavení disciplinárne obvineného).

20. Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z. sa na konanie podľa tohto zákona vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 33 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Správny poriadok“) má účastník konania a zúčastnená osoba právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Na základe uvedených ustanovení právnych predpisov, nie je možné odoprieť disciplinárne obvinenému právo nielen predkladať, ale ani navrhovať dôkazy podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z. z.

21. Je v tejto súvislosti irelevantné znenie Stanov KVL SR, ako vnútorného predpisu komory, ktorý v ustanovení § 1 piatej časti Disciplinárneho poriadku KVL SR, zakotvuje právo disciplinárne obvineného len dôkazy predkladať, nie navrhovať. KVL SR disponuje príslušnými oprávneniami podľa Správneho poriadku, prostredníctvom ktorých je oprávnená navrhované dôkazy zabezpečiť a vykonať. Na dodatok možno uviesť, že povinnosťou KVL SR nie je vykonať každý navrhovaný dôkaz. KVL SR je však povinná zaoberať sa každým návrhom disciplinárne obvineného a v prípade nevykonania navrhovaného dôkazu, musí svoj postup náležite odôvodniť.

22. V rámci prejednávanej veci sa však možno stotožniť s konštatovaním správneho súdu uvedeným v bode 31. napadnutého rozsudku. Kasačnému súdu rovnako nie je zrejmé, aké skutočnosti by dôkazy navrhované disciplinárne obvineným mali vo vzťahu k prejednávanému skutku preukázať.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov konania

23. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že žalovaná nezistila stav veci spoľahlivo. Uvedené následne aproboval správny súd, čím jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Keďže správny súd žalobu sťažovateľa zamietol, kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 2 SSP a § 191 ods. 1 písm. e) SSP zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. V ďalšom konaní bude úlohou žalovanej vysporiadať sa s rozporom medzi tvrdeniami majiteľky zvieratá a sťažovateľom a následne, na podklade vykonaného dokazovania, ustáliť objektívnu stránku správneho deliktu v časti týkajúcej sa poučenia majiteľky o možnosti vykonať biochemické vyšetrenie krvi zvieratá u iného súkromného veterinárneho lekára. Zákonnosť a správnosť uloženia disciplinárneho opatrenia nebola spochybnená vo vzťahu k skutku spočívajúcemu v nezískaní informovaného súhlasu od majiteľky zvieratá, keď sťažovateľ nevykonal biochemické vyšetrenie krvi zvieratá. Žalovaná vyhodnotí dôkazy jednotlivo a v ich súhrne a svoje právne a skutkové závery náležite odôvodní, pričom je viazaná vyjadreným právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

25. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že plne úspešnému žalobcovi/sťažovateľovi priznal právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj trov konania pred správnym súdom (§ 175 ods. 1 SSP). O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

